

1

CASTELUL DIN BROMOTUL

Guillemot se strecura pe cărarea pe care mergeau, de mai multe ori pe zi, puternicii Cavaleri ai Vântului. Era început de toamnă și ceața de pe Landa Korriganilor arunca deja umbre melancolice. Iarna se anunța grea...

Guillemot se îndrepta cu pași mari spre castelul Bromotul, școala-fortăreață a Confreriei. Se grăbea nu numai pentru că se temea de glumele proaste ale Korriganilor, dar și pentru că era în posesia unei vești excepționale. Și era nerăbdător s-o împărtășească lui Romaric!

Era atât de adâncit în gânduri, încât îi observă în ultimul moment pe cei doi Cavaleri în armuri turcoaz galopând în spatele lui. Se prăbuși pe o parte și abia reuși să nu fie zdrobit de copitele grele ale cailor de luptă. Cavalerii Vântului scăpară o înjurătură și opriră imediat caii într-un nor de praf.

— Bună, băiete! Totul este în regulă?

— În regulă, merge, domnilor Cavaleri, răspunse Guillemot, foarte rușinat, ieșind din tufișul care îi amortizase căderea.

Caii, ținuti bine în frâu de către Cavaleri, fornăiau. Guillemot își dadu pe spate meșa de păr castaniu care îi cădea pe frunte și străbătu șchiopătând cei câțiva metri care îl despărteau de Cavaleri. Își ridică spre ei ochii de un verde strălucitor.

– A fost vina mea, se scuza el, străduindu-se să zâmbească. Visam, nu v-am auzit venind!

– Important este că ești întreg, mormăi unul dintre Cavaleri.

– Pariez că te duci la Bromotul și că ai fost ales să devii Scutier! spuse celălalt Cavaler, tot atât de blond și de subțire pe cât era de brunet și de îndesat tovarășul său.

– Ei... nu, spuse Guillemot, roșind.

Tocmai își aduse aminte că, numai cu șase luni înainte, dorința lui cea mai arzătoare era să aparțină Confreriei Cavalerilor Vântului.

– Ei, Ambor! spuse Cavalerul care-i vorbise primul, nu vezi că băiatul poartă sacul Ucenicilor Vrajitori?

– O, da, bineînțeles! recunosc Ambor. Dar atunci, Bertolen...

Bertolen și Ambor schimbă o privire, apoi îl studiară pe Guillemot curioși.

– Spune-ne, băiete, nu cumva, din întâmplare, tu ești Guillemot de Troil? Cel care a fost în Lumea Incertă și care s-a luptat cu trupele Umbrei?

Guillemot ezită, apoi aprobă. Încă nu se obișnuise cu gloria care îi înconjura numele după aventura prin care trecuse!

Cavalerii exultau.

– Suntem extrem de onorați să te întâlnim, Guillemot! exclamă Bertolen.

– Nu, nu, eu sunt cel onorat să vă întâlnesc, se bâlbâi Guillemot, jenat de atâta entuziasm și admirație.

– Și ce te aduce în landă, Guillemot? îl întreabă Ambor.

– Vărul meu! Este Scutier la Bromotul. Astăzi este zi de vizită...

– Adevărat, confirmă Bertolen. Totuși, soarele este deja sus și mai sunt două ore bune de mers: n-o să poți sta cu vărul tău prea multă vreme.

– Știu... suspină Guillemot. Dar am avut astăzi un test la mate și n-am putut să lipsesc de la ore... Iar de la Dashtikazar n-am găsit decât un car care m-a dus numai o bucată de drum.

– Asta este, fu de părere Bertolen, aruncând o ocheadă spre Ambor. Matematica este foarte importantă, desigur! Dar nu într-atât încât să pierzi o zi de vizită la Bromotul. Hai, urcă!

Guillemot avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă propunerea celor doi Cavaleri de a-l lua cu ei. Dar nu se lăsă rugat de două ori și, cu un zâmbet larg, sări în șa, în spatele lui Bertolen.

– Genial! exclamă el.

– Înainte de toate, ține-te bine, îl avertiză Cavalerul. Nu vreau să te rostogolești în tufișuri!

– Eu nici atât, aprobă Guillemot.

Ambor și Bertolen izbucniră în râs și slăbiră hățurile cailor care porniră în galop. Guillemot se agăță de centura care ținea sabia lui Bertolen și se lăsă amețit

de senzația de viteză. După puțin timp, distinse silueta masivă a castelului din Bromotul.

Confreria Cavalerilor, ordinul războinic care își consacra întreaga energie apărării Țării de Ys și ajutorării locuitorilor ei, se născuse, cu secole în urmă, la Bromotul. Astăzi, Confreria dispunea de un castel mai nou și mult mai confortabil în inima orașului Dashtikazar, și avea mai multe forturi ocupate de mici garnizoane repartizate pe întreg teritoriul Țării de Ys. Castelul Bromotul devenise astfel o școală, unde Scutierii, tineri voluntari aleși după talentul și dorința lor, își desăvârșeau dura educație de Cavaler.

Școala ocupa o construcție mare, pătrată, ridicată din pietre cioplite, care dădea într-o incintă de pământ bătut, protejată de ziduri înalte, unde se făceau exercițiile de călărie. Parterul era rezervat Scutierilor. Subsolul găzduia o fântână și mai multe pivnițe. Primul etaj cuprindea sala de arme, sala de gimnastică, biblioteca și sălile de studiu. La al doilea etaj se aflau bucătăria, rectoriul, bazinul de înot și dormitoare. În sfârșit, ultimul etaj folosea drept depozit de arme și de materiale. Ansamblul degaja o atmosferă cu totul spartană.

De-o parte, zidurile cenușii ale fortăreței se înălțau la marginea falezelor care mărgineau marea, în timp ce de cealaltă parte se afla întinderea plină de ierburi a landei. De ce să fi fost ridicat un castel într-un asemenea loc? Nimeni n-ar fi știut să spună. Cert este însă că această Confrerie purta numele vântului ce sufla fără încetare în această regiune dezolantă din Ys,

aspră și austeră, după chipul și asemănarea celor care se formau aici...

Romaric sufla din greu și se chinuia lovind cu vârful și cu tăișul sabiei într-un butuc de stejar zdăvăn, înfipt într-unul din colțurile curții, sub privirile atente și severe ale unui sergent instructor. Sabia pe care o ținea cu amândouă mâinile era grea și îl dureau umerii. Sudoarea îi curgea pe pieptul gol, iar părul blond, pe care trebuise să-l taie scurt când intrase la Cavaleri, era ud.

— Poți să te oprești și să mergi să te odihnești, Scutier, îi spuse sergentul instructor.

— Nu sunt obosit, Cavaler, protestă Romaric.

— Poate, dar ceilalți își așteaptă rândul. Nu uita să ștergi și să-ți ungi sabia înainte de a te schimba.

Romaric cedă locul unui băiat robust, care tăie de la început butucul de stejar, făcând să sară așchii din el. Se îndreptă spre o bancă unde își pusese lucrurile și se așeză, strâmbându-se. Din fericire, Cavalerul instructor îi ordonase să se oprească: cinci minute în plus și s-ar fi prăbușit cu adevărat! Își puse sabia pe genunchi și suspină.

Explodase de bucurie când Comandorul Confreriei în persoană a venit la părinții lui și le-a propus să-l ia ca Scutier la Bromotul, cu șase luni înainte de vârsta recrutării. Tatăl său a fost foarte mândru și unchiul Urien i-a trimis chiar un mesaj de felicitare. Romaric își văzuse visul împlinit! Dar, în acel moment, nu-și dăduse seama cât va fi de greu...

Nu atât studiul i se părea dificil, cât atitudinea celorlalți Scutieri față de el. Aceștia credeau că fusese acceptat la Bromotul datorită aventurii din Lumea Incertă, și nu pentru calitățile lui. Și, totuși, uneori, Romaric însuși nu era departe de a gândi la fel, dar se străduia să fie la înălțime, încercând să devină un bun camarad, să facă mereu mai mult, pentru a dovedi că nu-și datorează locul pe băncile școlii decât calităților lui.

Dar se obosea peste măsură și se simțea singur. Culmea neșansei, orașul Bounic, unde locuiau părinții lui, se afla în cealaltă extremitate a țării, așa că îl vizitau rar. Unchiul Urien venise deja de trei ori, fi-rește, dar își petrecuse mai mult timp pălăvrăgind cu instructorii mai bătrâni, foști Cavaleri ca și el, decât cu nepotul său!

Scutierii, pentru care Bromotul însemna liceul sau colegiul, nu erau liberi decât în vacanță... în timp ce Ucenicul era liber din clipa când se despărțea de maestrul sau de profesor. Acesta era inconvenientul de a fi Scutier față de un elev...

Romaric se gândi la Guillemot, care sigur strângea plante sau discuta Grafemele cu Maestrul Qadehar. Apoi se gândi la prietenii lui: Gontrand, Ambre și Coralie. Coralie... Niciodată nu s-ar fi gândit că o să-i salveze viața! Se revedea înotând cu disperare ca să scape de Gommonii canibali, apoi de Meduzele de Foc. Își aminti cum, epuizat, crezuse că-i venise sfârșitul. Atunci, Coralie a răsărit din senin pentru a-l ajuta să ajungă la pluta Poporului Mării.

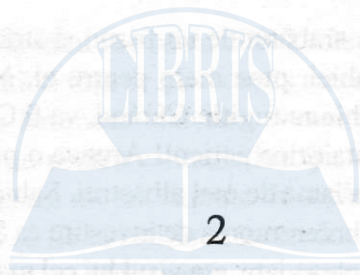
Romaric fu străbătut de un frison și strânse mâinile în jurul sabiei, prea mare pentru el. Niciodată n-o să mai dea bir cu fugiții. Curând, va fi Cavaler și va putea înfrunta orice pericol! Aruncă o privire încrezătoare către lama de oțel albăstrui. Sabia asta, pe care i-au dat-o la ceremonie de investire ca Scutier și care va fi a lui toată viața, era visul lui cel mai scump: să-i învingă singur în luptă pe Orki și pe Gommoni. Dar, după o lună de stagiul la Scutieri, se simțea descurajat, întrebându-se cum va reuși să facă asta.

Luă o bucată de fetru și se apucă să-și lustruiască sabia conștiincios.

Un zgomot de copite îl smulse din gânduri. Cavalerul însărcinat cu paza castelului se apropie de el.

– Scutier! îl strigă el cu voce puternică, ai un vizitator.

Romaric încruntă din sprâncene. Cine ar fi putut să fie? Cu siguranță, unchiul Urien: nu se anunța niciodată la intrare și dădea buzna în Bromotul, ca și cum ar fi fost în castelul lui din Troil! Intrigat, Romaric își puse sabia în teacă, luă o cămașă din rucsac și, strecurându-se, se îndreptă spre poarta masivă care dădea spre landă.

ÎNTRE VERI

Lângă intrare, Romaric recunoscuse, încadrată de doi Cavaleri în armură, o siluetă care îi era familiară: topăind de bucurie, trecu de gărzi și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

– Guillemot! Nu-mi vine să cred! strigă el.

– Romaric!

Cei doi veri se îmbrățișară sub privirile amuzate ale lui Ambor și Bertolen.

– Ar fi trebuit să fac legătura, îi spuse Bertolen tovarășului său. Scutierul poartă numele Troil: nu putea fi decât rudă cu Guillemot.

– Și bătrânul Urien de Troil, cel care vorbește tare și care împarte cu generozitate palme zdrene pe umăr, este tot o rudă? întrebă Ambor.

– Este unchiul nostru... răspunseră Guillemot și Romaric într-un glas, strâmbându-se.

– A fost un Cavaler respectabil, interveni garda. Acum, este adevărat, e puțin, cum să zic...

– Puțin cam pisălog! îi sugeră Romaric.

Garda încruntă din sprâncene, în timp ce Ambor și Bertolen izbucniră în râs.

– Scuzați-mă, domnilor Cavaleri... îi întrerupse Guillemot politicos. Nu am prea mult timp, iar Romaric și cu mine avem multe să ne spunem...

– Ne întoarcem în seara asta la Dashtikazar, spuse Bertolen. Plecăm în două ore. Dacă vrei să mergi cu noi...

– Vă mulțumesc, voi veni! O să vă aștept la poartă peste două ore.

– Hai, Guillemot! se grăbi Romaric. Aș vrea să-ți arăt noua mea școală!

Îl apucă pe vârul lui de braț și îl trase spre banca unde își lăsase lucrurile.

– O! exclamă Guillemot, observând spada din teaca pe care Romaric o atârnase în spate, alături de rucsac. De asta mi-ai tot vorbit în scrisorile tale? Ei bine, să zicem, e mai impresionantă decât un sac de Ucenic!

– Da, dar asta n-o face mai eficientă când nu știi s-o mânuiеști, suspină Scutierul.

– Haide, nu-i decât o lună de când ești Scutier! îl incurajă Guillemot. Eu, după o lună de învățatură, eram incapabil să rețin zece nume de plante și credeam că un curent teluric este o boală.

– Da, ai dreptate, aprobă Romaric. Dar, spune-mi, cum i-ai convins pe doi dintre cei mai buni Cavaleri să-ți fie dădăcă?

– O! răspunse Guillemot ridicând din umeri, este ecoul gloriei. Am impresia că le-a făcut plăcere să aibă grijă de noi.